

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΜΗΝ ΡΕΙΝΕ

Τήν Κυριακὴν, 10^η/23^η Μαΐου 2021, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐλειτούργησεν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Ρεῖνε, πλησιοχώρου τῆς πόλεως Ναζαρέτ.

Κατὰ τὴν Κυριακὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἔχει εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς τὴν παρά τοῦ Κυρίου θεραπείαν τοῦ παραλύτου, ὁ ὁποῖος ἔκειτο παράλυτος τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη καὶ «οὐκ εἶχεν ἄνθρωπον, ἵνα βοηθήσῃ αὐτόν νά ἐμβῇ πρῶτος εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας καὶ ὁ ὁποῖος τῇ δυνάμει καὶ τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει», (Ἰω. 5. 1-15).

Ἐπὶ τῷ ἑορταζομένῳ γεγονότι τούτῳ, ὁ Μακαριώτατος διελθὼν πρῶτον ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν τῆς Ναζαρέτ, προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Ρεῖνε, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν θαβῶρ καὶ τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καὶ Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ Πρεσβύτερος π. Συμεὼν, Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ τούτου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας καὶ μετεχόντων πιστῶν αὐτῆς.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσηφνήσεως Αὐτοῦ:

Ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δέ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δέ ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ εὐθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατά, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος δηλονότι τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς πόλεως ἡμῶν Ρεῖνε, ἵνα ἐν Πασχαλίῳ χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ἑορτάσωμεν τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου ἀνθρώπου, τοῦ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἀναμένοντος τὴν ἴασιν ἐκ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ.

Τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας εἰς ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀπέβλεπεν, εἰς τὴν θεραπείαν, δηλαδή τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων

ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς ἀσθενείας, δηλονότι τῆς ἁμαρτίας, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει τοῦτο ὁ ὑμνωδὸς λέγων: «Διὰ σέ ἄνθρωπε, ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω;», λέγει Κύριος.

Εἰς τὴν σημερινὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου διακρίνομεν καὶ θαυμάζομεν τὴν δύναμιν τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐλπίδος. Ὁ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἀσθενῶν ἄνθρωπος δέν κατελήφθη ἀπὸ ἀπελπισίαν, διότι ἀντλοῦσε δύναμιν καὶ ἐλπίδα ἀπὸ τὴν πίστιν του εἰς τὸν ἐλεήμονα θεόν. «Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ ἐστίν», (Λουκ. 18,27) λέγει Κύριος. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι τὸν Παράλυτον ἄνθρωπον ἐθεράπευσεν οὐχὶ ὁ Ἄγγελος, ὁ ὁποῖος κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ (Ἰωάν. 5,4), ἀλλὰ ὁ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότης Χριστός, ὡς ἐπισημαίνει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «Κατέβαινεν ἄγγελος τοῖνυν εἰς τὴν κολυμβήθραν καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ καὶ εἰς ἐθεραπεύετο. Κατῆλθεν ὁ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότης εἰς τὸν Ἰορδάνην [ποταμόν] καὶ ἐτάραξε τὸ ὕδωρ καὶ τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν ἐθεράπευσε».

Κατὰ δέ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἱεροσολύμων, ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων εἶναι σωτηριώδης, δηλονότι θεραπευτικὴ. Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Πατρός λέγοντος: «Ὅπου ἂν φανῇ Ἰησοῦς, ἐκεῖ καὶ ἡ σωτηρία, κἂν τε γάρ ἴδῃ τελώνην καθήμενον ἐπὶ τοῦ τελωνείου, τοῦτον ἀπόστολον ποιεῖ καὶ εὐαγγελιστήν· κἂν τε μετὰ νεκρῶν ταφῇ, νεκροὺς ἐγείρει καὶ τυφλοῖς μέν τὸ βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δέ τὸ ἀκούειν. Καὶ τὰς κολυμβήθρας περιέρχεται, οὐ τὰς οἰκοδομὰς ζητῶν, ἀλλὰ τοὺς νοσοῦντας ἰατρεύων».

Ἐάν ὁ θεὸς Λόγος, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐν τῇ ἐνσαρκώσει καὶ ἐνανθρωπήσῃ Αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας διὰ Πνεύματος ἁγίου ἐφάνη ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τῇ ἐπιγείῳ οἰκουμένῃ· τώρα πλεον διὰ τῆς τριημέρου Αὐτοῦ ταφῆς τῆς ἐν τῷ Ἄδῃ Καθόδου καὶ τῆς ἐνδόξου καὶ νικηφόρου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐφάνη καὶ ἐν τοῖς καταχθονίοις ὡς λέγει καὶ ὁ ὑμνωδὸς ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον ἢ ζωὴ ἢ Ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄϊδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος· ὅτε δέ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ θεὸς ἡμῶν δόξα σοι».

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀνήγγειλεν τὴν μετάβασιν ἡμῶν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ἐλευθερίαν, δηλονότι ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας, ὡς κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος: «ὁ γάρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου», (Ρωμ. 8-2).

Ἑρμηνεύων τὸν Παύλειον τοῦτον λόγον, ὁ μὲν θεοδῶρητος λέγει «νόμος τῆς ἁμαρτίας» σημαίνει «τῆς ἁμαρτίας ἢ δυναστεία», ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «ἁμαρτίας καὶ θανάτου νόμον τὸ σαρκικὸν ὀνομάζει φρόνημα, πρὸς πᾶν εἶδος φαυλότητος [= πονηροῦ ἔργου] ἀποφέρον ἡμᾶς».

Κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἱεροσολύμων ὁ Ἰησοῦς ἐπέλεξε τὸν κατακείμενον παραλυτικόν, διότι «εἶχε ἁμαρτιῶν πολὺ φορτίον καὶ νόσου πολυχρόνιον ἀλγηδόνα... οὐ μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν», διὰ τοῦτο εἶπεν αὐτῷ, «θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι;» (Ἰωάν. 5,6). Καὶ προσθέτει ὁ ἱερὸς ἡμῶν Πατὴρ Κύριλλος λέγων: «Ἐπειδὴ γάρ ἐκ πίστεως ἡ σωτηρία, διὰ τοῦτο ἤκουσεν [ὁ παραλυτικὸς] τὸ θέλεις, ἵνα τὸ θέλιν ἐπαγάγῃ=[ἐπιφέρῃ] τὴν ἐνέργειαν. Τοῦτο μόνου τοῦ Ἰησοῦ τὸ ρῆμα ἀρχιατρῶν γάρ οὐκ ἔστιν αἰσθητῶν [=διὰ τῶν αἰσθήσεων

άντιληπτόν]. Οί γάρ τά αίσθητά [=τά ψυχικά] νοσήματα θεραπεύοντες οὐ δύνανται πᾶσιν λέγειν· θέλεις ὑγιής γενέσθαι; Ἰησοῦς δέ καί τό θέλειν χαρίζεται καί τό πιστεύειν λαμβάνει καί τήν δωρεάν ἀμισθί = [χωρίς πληρωμήν] χαρίζεται».

Τό ἱστορικόν, δηλονότι τό πραγματικόν γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ κατέδειξεν ἅφ' ἑνός μέν τήν ὑπερφυᾶ δύναμιν τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ, διότι ἐθεράπευσε ἀνίατον νόσημα καί ἅφ' ἑτέρου τήν φιλανθρωπίαν Αὐτοῦ, διότι, ὡς λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «τόν μάλιστα ἄξιον ὄντα ἐλέους καί εὐεργεσίας του, [τόν παραλυτικόν] πρό τῶν ἄλλων εἶδεν ὁ κηδεμών καί φιλάνθρωπος [=Χριστός].

Πράγματι, ὁ Παραλυτικός ἔτυχε τοῦ ἐλέους καί τῆς εὐεργεσίας τοῦ Χριστοῦ, διότι οὗτος ἐπέδειξεν «εἰς τόν θεόν μετάνοιαν καί πίστιν τήν εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν», (Πράξ. 20,21), κατὰ τό κήρυγμα Αὐτοῦ «μετανοεῖτε καί πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ», (Μάρκ. 1,15). Μέ ἄλλα λόγια, ἡ μετάνοια θεωρεῖται πραγματική, ὅταν αὕτη συνοδεύηται μέ τήν πίστιν πρός τόν ἀναστάντα Χριστόν, ὡς τόν Λυτρωτήν καί Σωτῆρα ἡμῶν, ὡς τήν μόνην ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας ὁδηγούμεθα ἀσφαλῶς πλησίον τοῦ θεοῦ. «Εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρός τόν Πατέρα, εἰ μή δι' ἐμοῦ», λέγει Κύριος, (Ἰωάν. 14,6).

Ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα νά ἀντιμετωπίζωμεν τάς παντοίας δοκιμασίας τῆς ζωῆς μας, ἀλλά καί τάς ἀσθενείας μας, ἔχοντες ὡς ὑπόδειγμα τόν Παραλυτικόν ἄνθρωπον, τόν ἐπὶ τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἔχοντα ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ (Ἰωάν. 5,5). Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ δεηθῶμεν τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν λέγοντες:

«Τήν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἁμαρτίαις παντοίαις, καί ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, ἔχειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστασίᾳ, ὥσπερ καί τόν Παράλυτον, ἡγείρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος· οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου». Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη!

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις καί παρετέθη τράπεζα μετὰ προσφωνήσεων ἀμοιβαίων, τοῦ Μακαριωτάτου προσφωνούντος ὡς ἔπεται:

«Δεῦτε πάντα τά ἔθνη γινῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν· Χριστός γάρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς καί ἐκὼν ἐτάφη καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τοῦ σῶσαι τά σύμπαντα, Αὐτόν προσκυνήσωμεν»

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ,

καί σεβαστά μέλη,

Εὐχαριστοῦμεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ ἀξιόσαντι ἡμᾶς συνεορτάσαι μεθ' ὑμῶν σήμερον Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπό τοῦ Πάσχα τήν ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν, τῆς Ἀναστάσεως δηλονότι τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό γεγονός τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῷ μεγάλῳ μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας, δηλαδή τῆς θείας Λειτουργίας, κατὰ τήν ὁποίαν καλούμεθα, ἵνα μέτοχοι γενώμεθα τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διεφύλαξε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν παρακαταθήκην τὴν καλήν, (Β΄ Τιμ. 1,14) τουτέστιν τὴν Ἀποστολικὴν ἡμῶν πίστιν καί παράδοσιν καί ἀφ' ἑτέρου δέ τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καί τὴν Ρωμαιορθόδοξον ταυτότητα ἢ καλλίτερον εἶπεῖν "Al intima" αὐτῶν.

Αὐτό τό ἔτος καί διὰ δευτέραν φοράν ἐορτάζομεν τό Πάσχα ἐν μέσῳ προκλήσεως καί ὀδυνηρῶν καταστάσεων. Λαοὶ καί ἔθνη δοκιμάζονται ἀπὸ τὸν φόβον, τὴν ἀβεβαιότητα καί τὰ τραύματα, τὰ ὁποῖα ἐπέφερεν ἡ πανδημία τοῦ covid – 19, ἀλλὰ καί τό πῦρ τῶν ἐχθροπραξιῶν. Παρά ταῦτα, τό ἐνυπόστατον καί ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ λάμπει, καί τοῦτο διότι «Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας», (Ἑβρ. 13,8) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἀψευδὴς μαρτυρία τοῦ γεγονότος τούτου εἶναι ὁ κενός τάφος τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλὰ καί ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, τό ἐν τῷ κόσμῳ ζῶν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία κατέστη ὁ φύλαξ τοῦ κενοῦ μνημείου ἀλλὰ καί ὁ διαπρύσιος κῆρυξ τοῦ χαροποιοῦ καί ἐλπιδοφόρου μηνύματος «Χριστός Ἀνέστη»!

Τοῦτο ἀκριβῶς τό μήνυμα «Χριστός Ἀνέστη» ἐνεστάλαξε εἰς τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν τῆς ἀγίας Γῆς τὴν δύναμιν καί τό θάρρος πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ θανάτου, τῆς καταστροφῆς, τῆς καταπιέσεως, τῆς δουλείας καί τοῦ φόβου, ἀλλὰ καί τῆς ἀβεβαιότητος, ἀκούοντων πάντοτε εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ μακαρίου Παύλου λέγοντος: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α΄ Κορ. 16, 13-14).

Αὐτῆς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης τὴν κοινωνίαν διεδηλώσαμεν καί ἡμεῖς, κλῆρος καί λαός, ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ ἐν τῷ μυστηρίῳ δηλονότι τῆς θείας εὐχαριστίας σήμερον.

Ἐν κατακλείδι δέ διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι τό Rum Orthodox Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀποτελεῖ τὴν κιβωτόν, τὴν πνευματικὴν τε καί φυσικὴν, τὴν ὁποίαν «κατεσκεύασεν ὁ Κύριος καί οὐχὶ ἄνθρωπος εἰς σωτηρίαν τῶν οἰκούντων ἐν αὐτῇ», (Ἑβρ. 11,7).

Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς